

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 8 lutego 2016 r.

Pozycja 101

POSTANOWIENIE

z dnia 12 maja 2015 r.

Sygn. akt Ts 112/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Wróbel,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej B.K.,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 16 marca 2015 r. adwokat B.K. wniósł o uchylenie ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2014 r. poz. 635, ze zm.; dalej: prawo o adwokaturze), a także „o zbadanie sprawy nowelizacji” tej ustawy.

Zdaniem skarżącego powyższa ustawa jest „nihilizmem (...) i wulgaryzmem prawnym”. Jest „martwa ustrojowo”, ponieważ została uchwalona w stanie wojennym. W ten sposób „niszczy ustrój demokratyczny”.

Do skargi konstytucyjnej skarżący dołączył: pismo z 14 czerwca 2014 r. zatytułowane „Korporacje prawnicze – organizacje komunistyczno faszystowskie”, skierowane do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej; decyzję Ministra Sprawiedliwości z kwietnia 1991 r., uwzględniającą wniosek Okręgowej Rady Adwokackiej w S. (dalej: Dziekan ORA w S.) z 14 marca 1991 r. i wyrażającą zgodę na wykonywanie przez skarżącego zawodu indywidualnie w Świnoujściu (dalej: decyzja Ministra Sprawiedliwości z kwietnia 1991 r.); a także wyrok Sądu Najwyższego z maja 2001 r., stwierdzający, że uchwała okręgowej rady adwokackiej, odmawiająca adwokatowi wyznaczenia siedziby zawodowej w miejscowości przez niego wskazanej, nie jest przejawem praktyk monopolistycznych w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 24 lutego 1990 r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie konsumentów (Dz. U. z 1997 r. Nr 49, poz. 318, ze zm.). Skarżący nie był uczestnikiem postępowania, w którym wydano to orzeczenie.

W dniu 16 kwietnia 2015 r. do Trybunału wpłynęły przesłane przez skarżącego: pismo z 15 kwietnia 2015 r. zatytułowane „Wniosek o danie ochrony prawnej wnioskodawcy z art. 30 Konstytucji przez zaniechanie dyskryminacji z art. 32 Konstytucji przez organa władzy sądowej i samorządowej – Okręgowej Rady Adwokackiej w S. związane ze skargą konstytucyjną o uchylenie ustawy z 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze”; pismo z 14 kwietnia 2015 r. zatytułowane: „Wezwanie przedsądowe z wnioskiem o ustąpienie z funkcji spo-

łecznej dziekana ORA nie uznającego ustroju Rzeczypospolitej Polskiej i Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r.”; pismo z 14 kwietnia 2015 r. „w sprawie czynu z przestępstwa dokonanego przez (...)”; pismo: Dziekana ORA w S. z 10 kwietnia 2015 r. w sprawie tymczasowego zawieszenia skarżącego w czynnościach zawodowych; pismo Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych z października 2014 r.; decyzja Ministra Sprawiedliwości z kwietnia 1991 r.; a także wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z listopada 1994 r., oddalający złożoną przez pozwanego (tj. „U.” Sp. z o.o.) rewizję wyroku Sądu Wojewódzkiego w W. z kwietnia 1994 r. stwierdzającego, że opublikowany przez pozwanego artykuł na temat skarżącego miał charakter obraźliwy i ośmieszający.

W dniu 4 maja 2015 r. do Trybunału wpłynął kolejny plik dokumentów przesłanych przez skarżącego.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Jej merytoryczne rozpoznanie jest uzależnione od spełnienia warunków wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i z art. 46-47 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK). Skargom konstytucyjnym niespełniającym tych warunków oraz skargom oczywiście bezzasadnym Trybunał Konstytucyjny odmawia nadania dalszego biegu.

W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji warunkiem rozpoznania skargi konstytucyjnej przez Trybunał jest wydanie na podstawie zaskarżonego aktu normatywnego wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia, w którym orzeczono ostatecznie o konstytucyjnych wolnościach, prawach lub obowiązkach skarżącego. Wprawdzie przedmiotem kontroli w postępowaniu skargowym jest kwestia zgodności z Konstytucją objętego skargą aktu normatywnego niemniej, wcześniejsze podjęcie „ostatecznego orzeczenia” przez sąd bądź organ administracji publicznej jest warunkiem *sine qua non* zainicjowania tej formy kontroli przed Trybunałem Konstytucyjnym. Wynika to z przyjętej przez polskiego ustrojodawcę konstrukcji skargi konstytucyjnej, zgodnie z którą instytucja ta służy uruchomieniu postępowania o charakterze nadzwyczajnym i subsydiarnym w stosunku do innych środków i procedur ochrony konstytucyjnych wolności i praw skarżącego. Trzeba przy tym podkreślić, że zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy o TK skargę do Trybunału Konstytucyjnego można wnieść po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w terminie trzech miesięcy od doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia. Niespełnienie powyższych warunków powoduje, że rozpoznanie skargi konstytucyjnej przez Trybunał jest niedopuszczalne.

Z przedstawionych przez skarżącego dokumentów oraz sformułowanych w skardze zarzutów wynika, że w jego sprawie nie wydano decyzji, czy orzeczenia sądowego, które legitymowałoby go do złożenia skargi konstytucyjnej. Takimi rozstrzygnięciami nie są bowiem ani dołączona do skargi decyzja Ministra Sprawiedliwości z kwietnia 1991 r., ani wyrok Sądu Najwyższego z maja 2001 r., ani też pismo Dziekana ORA w S. z kwietnia 2015 r. Z treści tego ostatniego wynika, że postanowieniem Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w S. z marca 2015 r. skarżący został, na podstawie art. 37a ust. 2 prawa o adwokaturze, tymczasowo zawieszony w czynnościach zawodowych. To oznacza, że formułując zarzuty niekonstytucyjności prawa o adwokaturze, skarżący nie dysponował żadnym rozstrzygnięciem wydanym na podstawie tego aktu prawnego.

Brak orzeczenia, o którym mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji, powoduje, że rozpoznanie zarzutów postawionych w skardze konstytucyjnej jest niemożliwe. Składającemu skargę

ustrojodawca nie przyznał bowiem uprawnienia do zainicjowania przed Trybunałem Konstytucyjnym kontroli abstrakcyjnej konstytucyjności prawa, lecz wyłącznie uprawnienie do kontroli konkretnej. W niniejszej sprawie nie została zatem spełniona podstawowa przesłanka dopuszczenia skargi do merytorycznego rozpoznania, określona w art. 79 ust. 1 Konstytucji.

Wskazana okoliczność jest – zgodnie z art. 49 w związku z art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK – podstawą odmowy nadania analizowanej skardze dalszego biegu.

Niezależnie od powyższego Trybunał zwraca uwagę na to, że zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji skargę konstytucyjną może wnieść „każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone”. Oznacza to, że w skardze konstytucyjnej trzeba wskazać zarówno konkretną osobę, której wolności lub prawa naruszono, jak i te naruszone, określone (poręczone, zapewnione, gwarantowane, chronione) w Konstytucji wolności lub prawa, a także określić sposób tego naruszenia (art. 47 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK).

Trybunał stwierdza, że skarżący nie wypełnił należycie wyżej opisanego obowiązku. Sformułowane w skardze zarzuty nie spełniają wymogu wskazania, jakie konstytucyjne wolności i prawa zostały naruszone, ani tym bardziej wymogu określenia sposobu, w jaki zaskarżona ustawa godzi w te wolności i prawa.

Okoliczność ta jest – zgodnie z art. 49 w związku z art. 47 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK – kolejną podstawą odmowy nadania analizowanej skardze dalszego biegu.

Wziąwszy powyższe pod uwagę, Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.